

Lady Chatterley

LADY CHATTERLEY KÖTELESSÉGET TELJESÍT

Megöregedtem. Irtózom a szextől,
ahogy utálok port törölni is,
csak megteszem, hiszen rendnek kell lenni
egy háztartásban. Vagy ahogy irtóztam

a pisis-kakis pelenkák szagától,
mégis finoman mostam le a popsit,
hogy kellemes legyen a kisbabának.
Gyöngéd vagyok. Szinte odaadó,

hisz úgy örül neki a szerencsétlen,
nekem meg végül is kibírható.
Nem fáj. Csak épp időpocsékolás.

Házimunka. Olyan fölösleges,
mint letörölgetni a nipelket,
ahelyett, hogy kivágnám a kukába.

LADY CHATTERLEY ÖSSZEGEZ

Pedig nem is viszketett.
mégis odakaptam, kapartam
vadul a már vérző bőrt.
hámoztam le egyenként a hártavékony
rétegeket a foszló húsig.
fájt, de téptem, és egyszerre érteni véltem
uramatyám, mennyit és miért keféltem.
Miért kell megtölteni minden lukat?
tátongó úr, úgy csak üreset mutat,
így magyaráztam, és tényleg érteni véltem,
hogy a vágy örökmozgó jószág,
etetnem kell, hogy sose legyen éhes.
A csorgó nedvességben mindig elenyészett,
pamlagon, szalma közt vagy erdészházban,
mindegy volt kivel és hol csináltam, de
baszásra alábbhagyott, mint ki jóllakott örökre.
Sosem tudtam, miért lesz éhes újra,
hát nem volt elég? – vontam kérdőre sírva,
de ő csak hajtott: kefélj, kefélj!
Tettem a dolgom: dugtam, hogy éljek,
mindezt azért, hogy...
...és üres poharam telik
most is, amikor erről beszélek.

LADY CHATTERLEY MAHJONGOT JÁTSZIK

betűk, betűk, betűk, jobbommal
az elefántcsont lapocskákat billegtetem,
betűk, betűk, betűk, sok légből kapott,
festékpóros gondolat, s a már-már
kispolgári igyekezet, hogy majd
mindez a nevem alatt fennmarad,
milyen távol van attól, akinek alkotni
muszáj – a test szolgálja az elme kínjait,
szepültelenül a sorok közé lökve,
kiszolgáltatva, pőrén, betűk, betűk
– hogy gyűlöltem milyen könnyen alszol el,
a sötétben sziszegtem csak fél szívvel
sóvárgott átkaim feléd, s éjjel ha felriadsz
láthatod: a holtfehér lepedőn testem
mozdulatlan, csak a száj mozog, a száj.

© Szilágyi Lenke, Szuhumi, 1991